

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **AG LOGISTIC s. r. o.**, se sídlem Raisova 1004, Strakonice, zastoupen Mgr. Michalem Dejmkem, advokátem se sídlem Na příkopě 583/15, Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 2. 2018, č. j. 51 Af 18/2017 - 49,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 14. 2. 2017, č. j. 6713/17/5300-22444-711887, žalovaný podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, a podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 24. 6. 2016, č. j. 1513680/16/2211-50522-302541, kterým byla žalobci za zdaňovací období měsíc říjen roku 2015 doměřena daň ve výši 0 Kč.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, který ji zamítl rozsudkem ze dne 27. 2. 2018, č. j. 51 Af 18/2017 - 49.

[3] Krajský soud v odůvodnění rozsudku konstatoval, že ve zdaňovacím období říjen roku 2015 nebyly naplněny podmínky pro opravu výše daně podle § 44 zákona o DPH, neboť pohledávka žalobce, přestože byla přihlášena do insolvenčního řízení dlužníka, nebyla v rozhodné době zjištěna. Žalobce tak nesplnil podmínku obsaženou v § 44 odst. 1 písm. b) zákona o DPH. Správce daně proto postupoval v souladu s tuzemskou právní úpravou, která není v rozporu

s čl. 90 odst. 1 a 2 směrnice Rady 2006/112/ES, o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice“). Krajský soud rovněž neshledal, že by postupem správce daně, který trval na splnění výše uvedené podmínky, došlo k porušení základních zásad směrnice, a to zásady proporcionality a neutrality.

III.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítal, že ustanovení § 44 zákona o DPH nevyužívá možnosti u nedobytných pohledávek zakázat opravu danou čl. 90 odst. 2 směrnice, a dovolával se přímého účinku čl. 90 odst. 1 směrnice. Z toho dovozoval, že splnění podmínky v podobě zjištění pohledávek a přihlížení k nim v insolvenčním řízení nemělo být v jeho případě s ohledem na individuální skutkové a právní okolnosti vyžadováno, neboť takový postup by byl v rozporu se zásadami proporcionality a neutrality. V podrobnostech se stěžovatel odvolával na svou argumentaci uvedenou ve vyjádření přiloženém k dodatečnému daňovému přiznání, v odvolání proti rozhodnutí správce daně a v žalobě proti rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel dále poukazoval na rozhodnutí Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) ve věcech C-246/16, C-396/16, C-404/16 a na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 10 Afs 71/2016 - 44, která podle jeho názoru podporují jeho argumentaci. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s právním názorem krajského soudu, podle něhož unijní zákonodárce umožnil členským státům odchytil se od čl. 90 odst. 1 směrnice a stanovit si vlastní pravidla pro uplatnění opravy v případě celkového nebo částečného nezaplacení kupní ceny. Této možnosti zakotvené v čl. 90 odst. 2 směrnice tuzemský zákonodárce využil a stanovil v § 44 zákona o DPH vlastní pravidla pro uplatnění opravy výše daně na výstupu v případě celkového nebo částečného nezaplacení kupní ceny. Stěžovatel se v takovém případě nemůže dovolávat přímého účinku čl. 90 odst. 1 směrnice a správce daně postupoval řádně podle vnitrostátní úpravy zakotvené v § 44 zákona o DPH. Právní názor stěžovatele, podle něhož lze možnost snížení základu daně pouze vyloučit, nikoliv povolit snížení základu daně za vymezených podmínek, nemá oporu v judikatuře SDEU a je nutno jej označit za nesprávný. Naopak samotné zakotvení podmínek v § 44 zákona o DPH, při jejichž splnění je možné provést opravu výše daně na výstupu, je s ohledem na judikaturu SDEU nutné považovat za souladné s čl. 90 směrnice a za aplikaci výjimky poskytnuté členským státům EU v odst. 2 tohoto článku. K stěžovatelem odkazovanému usnesení Nejvyššího správního soudu žalovaný uvedl, že toto usnesení stěžovatel dezinterpretuje, neboť nepotvrzuje jeho právní názory a svědčí pouze o tom, že tento soud položil SDEU ve vztahu k čl. 90 směrnice předběžnou otázku. Stěžovatelem odkazovaná rozhodnutí SDEU pak nejsou na jeho případ přílehlavá. K odkazu stěžovatele na jeho předcházející podání žalovaný uvedl, že takovéto vymezení kasačních námitek není přípustné. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

pokračování

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Ustanovení § 44 zákona o dani z přidané hodnoty ve znění, o jehož výklad v souzené věci jde, bylo do zákona včleněno novelou provedenou zákonem č. 47/2011 Sb. účinností od 1. 4. 2011. V době rozhodování Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti již § 44 rovněž není účinný. S účinností od 1. 4. 2019 (novela provedená zákonem č. 80/2019 Sb.) je oprava základu daně v případě nedobytné pohledávky podrobněji upravena v § 46 a násl. zákona o DPH. Lze poznamenat, že § 46 odst. 4 a 5 obsahuje odlišnost oproti rozhodné právní úpravě v tom, že ačkoli ponechává v platnosti pravidlo o nemožnosti provést opravu základu daně po uplynutí 3 let od konce zdaňovacího období, ve kterém se uskutečnilo zdanitelné plnění, výslovně stanoví, že tato lhůta pro opravu základu daně neběží po dobu insolvenčního řízení, ve kterém se věřitel domáhá uspokojení pohledávky. Rovněž v § 46 odst. 1 písm. e) stanoví objektivní pětiletou lhůtu od konce zdaňovacího období, v němž se uskutečnilo zdanitelné plnění, pro případy, kdy sice byl prohlášen konkurz na majetek dlužníka, věřitel uplatnil svá procesní práva směřující k uspokojení pohledávky, avšak dosud nenastaly všechny skutečnosti rozhodné pro provedení opravy základu daně.

[10] Dosud není k dispozici judikatura Nejvyššího správního soudu k souladu právní úpravy obsažené v § 44 zákona o DPH s čl. 90 směrnice. Dosavadní rozhodnutí se týkala účinků novelizované úpravy pro zdaňovací období předcházející účinnosti novely (rozsudek ze dne 11. 4. 2013, č. j. 9 Afs 69/2012 - 47), výkladu kritéria „nejpozději 6 měsíců před rozhodnutím o úpadku“ dle § 44 odst. 1 (rozsudek ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 Afs 170/2014 - 42), či povahy nedoplatku vzniklého na základě opravy DPH coby „zapodstatové“ pohledávky (rozsudek ze dne 5. 8. 2016, č. j. 4 Afs 91/2016 - 38).

[11] V souzené věci není sporu o skutkovém stavu. Předmětné pohledávky z titulu neuhrazení ceny za dodání – zdanitelné plnění se vztahují ke zdaňovacímu období listopad a prosinec 2012. Ke dni 30. 10. 2015 byl zjištěn úpadek dlužníka a prohlášen konkurz a 27. 11. 2015 bylo podáno daňové přiznání za zdaňovací období říjen 2015, ve kterém stěžovatel uplatnil opravu daně. Dne 19. 2. 2016 pak následovalo přezkumné jednání v insolvenčním řízení, v rámci kterého byla předmětná pohledávka zjištěna. Stěžovatel tedy sice přihlásil ve lhůtě stanovené insolvenčním soudem svou pohledávku do insolvenčního řízení dlužníka Heel a. s., tato pohledávka však nebyla v době provedení opravy zjištěna a insolvenční správce v době provedení opravy nesdělil, že se k ní přihlíží. Stěžovatel tak nesplnil podmínku stanovenou v § 44 odst. 1 písm. b) zákona o DPH. Správce daně tedy postupoval v souladu s tuzemskou právní úpravou, pokud dne 24. 6. 2016 vydal dodatečný platební výměr, v němž neakceptoval stěžovatelem vykázanou opravu výše daně a s tím související snížení daně na výstupu a doměřil stěžovateli DPH ve výši 0 Kč za zdaňovací období říjen 2015.

[12] Stěžovatel byl při úvaze, zda daňové přiznání k opravě předmětných pohledávek podat právě za zdaňovací období říjen 2015, nepochybně limitován § 44 odst. 3, podle kterého je věřitel oprávněn provést opravu výše daně na výstupu nejdříve ve zdaňovacím období, v němž byly splněny podmínky podle odst. 1. Opravu však nelze provést po uplynutí 3 let od konce zdaňovacího období, ve kterém se uskutečnilo původní zdanitelné plnění a v případě, že dlužník přestal být plátcem. Stěžovatel tedy zákonem stanovenou lhůtu dodržel a daňovým orgánům i správnímu soudu vytýkal, že nepřihlédl k nesplnitelnému požadavku – k přihlášení pohledávky nejpozději ve lhůtě stanovené rozhodnutím soudu o úpadku, zjištění této pohledávky a skutečnosti, že se k ní přihlíží v insolvenčním řízení. Stěžovatel nevznáší výhrady ke lhůtě, ve které je třeba opravu provést. Netvrdí, že právě tato lhůta nebyla v souladu s principy směrnice, a neměla by být v důsledku jejího přímo použitelného čl. 90 odst. 1 aplikována. Netvrdí, že by v důsledku lhůty musel podat daňové přiznání, ačkoli nesplňuje podmínky § 44 odst. 1 písm. b).

[13] K námitkám, jimiž stěžovatel odkazoval na argumentaci uvedenou v jeho předchozích podáních, Nejvyšší správní soud uvádí, že takové vymezení stížních námitek není přípustné. Stěžovatel je povinen v kasační stížnosti explicitně uvést jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí krajského soudu a vymezit tak rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005 - 74). Uvedení konkrétních stížních námitek přitom nelze nahradit zopakováním či parafrází námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než která jsou předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58).

[14] Protože je však obsahem polemiky stěžovatele se žalovaným relativně snadno vymežitelná právní otázka, lze poznamenat, že jak v kasační stížnosti, tak i v předchozích podáních (ve vyjádření k opravným daňovým dokladům, v odvolání a ve správní žalobě), se stěžovatel zřetelně zaměřil pouze na argument, že „*striktní setrvání na formálním splnění podmínky dle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o DPH ze strany správce daně by v rámci daných konkrétních skutkových a právních okolností stěžovatelova případu bylo v rozporu s fundamentálními zásadami systému DPH, konkrétně se zásadami proporcionality a neutrality*“. Stěžovatel je tedy přesvědčen, že jeho právo provést opravu daně vyplývá přímo z čl. 90 odst. 1 směrnice. Za vnitrostátní úpravu, která tomuto brání, však nepovažuje lhůtu v § 44 odst. 3 věta druhá, ale předpoklady uvedené v § 44 odst. 1 písm. b) zákona o DPH. Otázka případného souladu uvedené lhůty s čl. 90 odst. 1 směrnice by tak nevycházela z právní argumentace stěžovatele. Rovněž by případný výklad Soudního dvora EU, zda je vnitrostátní úprava obsahující výše uvedenou lhůtu pro podání opravného daňového přiznání souladná s čl. 90 směrnice, nemohl nic změnit a rozhodnutí v této věci. Stěžovatelův nárok na opravu daně nebyl zamítnut pro nedodržení lhůty, ale pro nesplnění podmínek pro opravu daně.

[15] Proto je třeba považovat za nepřipadný poukaz stěžovatele na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 10 Afs 71/2016 - 44. Jak správně uvedl již žalovaný ve svém vyjádření, jde o usnesení, jímž zdejší soud položil SDEU předběžnou otázku, která se týkala souladu čl. 90 směrnice a § 44 odst. 3 zákona o DPH, podle kterého nelze opravu výše daně za dlužníkem v insolvenčním řízení provést v případě, že dlužník přestal být plátcem DPH. SDEU pak aktuálním rozsudkem ze dne 8. 5. 2019 ve věci C-127/18 konstatoval, že „čl. 90 směrnice brání takové vnitrostátní právní úpravě (...), která stanoví, že „*plátce daně nemůže provést opravu základu daně z přidané hodnoty (DPH) v případě celkového nebo částečného nezaplacení částky, kterou měl dlužník zaplatit z titulu plnění podléhajícího DPH, pokud již tento dlužník není plátcem DPH.*“ Jakkoli je tedy k dispozici závazný výklad druhého z předpokladů v § 44 odst. 3 věta druhá, zapovídajících opravu daně, nelze ani z tohoto rozhodnutí dovodit důvodnost stížních námitek stěžovatele v této věci.

[16] Podstatou kasační stížnosti je tedy nesouhlas stěžovatele s aplikací § 44 odst. 1 písm. b) zákona o DPH v jeho věci a tvrzení o nesouladu tohoto ustanovení s čl. 90 směrnice.

[17] Podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o DPH je plátce, kterému při uskutečnění zdanitelného plnění vůči jinému plátcí vznikla povinnost přiznat daň a jehož pohledávka, která vznikla nejpozději 6 měsíců před rozhodnutím soudu o úpadku z tohoto plnění, doposud nezanikla (dále jen „věřitel“), oprávněn provést opravu výše daně na výstupu z hodnoty zjištěné pohledávky v případě, že věřitel přihlásil tuto svoji pohledávku nejpozději ve lhůtě stanovené rozhodnutím soudu o úpadku, tato pohledávka byla zjištěna a v insolvenčním řízení se k ní přihlíží.

pokračování

[18] Podle čl. 90 odst. 1 směrnice je-li zaplacení ceny zrušeno nebo vypovězeno, je-li cena zcela nebo zčásti nezaplacena nebo je-li snížena po uskutečnění plnění, základ daně se přiměřeně sníží za podmínek stanovených členskými státy. Podle odst. 2 téhož článku se členské státy mohou odchýlit od odstavce 1 v případě celkového nebo částečného nezaplacení ceny.

[19] Při posouzení otázky souladu tuzemské právní úpravy s čl. 90 směrnice Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem vycházel zejména z rozsudku SDEU ve věci C-337/13 ze dne 15. 5. 2014. V bodech 22 až 25 tohoto rozsudku SDEU konstatoval, že: *Čl. 90 odst. 1 směrnice o DPH, který se vztahuje na případy zrušení, vypovězení, odstoupení, případy, kdy je cena zcela nebo zčásti nezaplacena nebo když je snížena, ukládá členským státům povinnost snížit základ daně, a tudíž vyšší DPH dlužné osobou povinnou k dani pokaždé, když osoba povinná k dani neobdrží po uzavření transakce část nebo celé protiplnění. Toto ustanovení je výrazem základní zásady směrnice o DPH, podle níž je základ daně tvořen skutečně přijatým protiplněním, a důsledkem toho je, že daňový orgán nemůže vybrat částku DPH převyšující částku, která byla osobě povinné k dani zaplacená (v tomto smyslu viz rozsudek Kraft Foods Polska, C-588/10, EU:C:2012:40, body 26 a 27).*

Druhý odstavec uvedeného článku 90 členským státům nicméně umožňuje odchýlit se od výše uvedeného pravidla v případě celkového nebo částečného nezaplacení ceny plnění. Osoby povinné k dani se proto na základě čl. 90 odst. 1 směrnice o DPH nemohou dovolávat nároku na snížení svého základu daně u DPH v případě nezaplacení ceny, pokud se dotýčný členský stát rozhodl, že uplatní odchylku stanovenou v čl. 90 odst. 2 uvedeně směrnice.

Je třeba připustit, že na ustanovení vnitrostátního práva, které ve výčtu případů, v nichž se základ daně snižuje, nezahrnuje případ nezaplacení ceny plnění, je třeba pohlížet jako na výsledek rozhodnutí členského státu využít možnosti odchýlit se, která mu byla přiznána v čl. 90 odst. 2 směrnice o DPH.

V tomto ohledu je totiž nutné uvést, že pokud dojde k celkovému nebo částečnému nezaplacení kupní ceny, aniž dojde k odstoupení od smlouvy nebo jejímu zrušení, má kupující nadále povinnost sjednanou cenu zaplatit a prodávající, i když již není vlastníkem zboží, v zásadě nadále disponuje pohledávkou, jejíhož zaplacení se může domáhat před soudem. Jelikož však nelze vyloučit, že se taková pohledávka nestane ve skutečnosti definitivně nedobytnou, rozhodl se unijní zákonodárce ponechat každému členskému státu možnost určit, zda v případě nezaplacení kupní ceny, které samo o sobě na rozdíl od odstoupení od smlouvy nebo jejího zrušení nemá za následek obnovení původního stavu, vznikne nárok na přiměřené snížení základu daně za podmínek, které stanoví, nebo zda v takovém případě nebude takové snížení možné.

[20] Pokud tuzemský zákonodárce v případě nezaplacení ceny podmínil (tj. v podstatě omezil) možnost daň opravit splněním konkrétních podmínek uvedených v § 44 zákona o DPH, využil možnosti odchýlit se od pravidla uvedeného v čl. 90 odst. 1 směrnice, kterou členským státům poskytuje odst. 2 téhož článku. Za situace, kdy předmětný závazek k úhradě plnění nadále trvá a nadále existuje titul k úhradě předmětného plnění, nepovažuje Nejvyšší správní soud za excesivní a jdoucí mimo rozsah oprávnění členského státu, stanovit vlastní předpoklady, sloužící jednak ke zjištění samotné pohledávky a jednak k míře její budoucí dobytnosti. Nyní účinná právní úprava je podrobnější ve vymezení případů, kdy lze pohledávku považovat za nedobytnou pro účely opravy základu daně (srov. § 46 odst. 1). Ani to však nečiní dosavadní úpravu a podmínku spočívající v povinnosti přihlásit pohledávku ve lhůtě stanovené rozhodnutím o úpadku, jakož i její následné zjištění, nesouladnou s čl. 90 odst. 1 směrnice.

[21] Ustanovení § 44 zákona o DPH bylo do zákona včleněno novelou č. 47/2011 Sb. V důvodové zprávě k této novele je pak uvedeno, že „se jedná o zavedení nové možnosti opravy výše daně na výstupu u pohledávek za dlužníky (odběrateli) v insolvenčním řízení, a to v souvislosti s negativním vývojem ekonomické situace. Tento návrh aktivně reaguje na současnou ekonomickou situaci a je protikrizovým opatřením s cílem pomoci firmám, jejichž cash-flow snižují nedobytné pohledávky za podniky v platební neschopnosti. (...) Na základě tohoto ustanovení bude mít věřitel (dodavatel) takto nárok na opravu výše daně na výstupu, pokud mu jeho odběratel (dlužník) nezaplatil za dodané zboží nebo poskytnutou službu a insolvenční soud proti odběrateli zahájil insolvenční řízení. (...) obdobná úprava platí nejméně ve 12 členských státech EU (Belgie,

Lucembursko, Dánsko, Německo, Francie, Portugalsko, Irsko, Rakousko, Itálie, Řecko, Lotyšsko a Velká Británie). “Podle názoru Nejvyššího správního soudu tedy krajský soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že podmínka stanovená v § 44 odst. 1 písm. b) zákona o DPH je v souladu se směrnicí a že správce daně tak neměl možnost ani důvod se od tohoto zákonného ustanovení odchýlit.

[22] Pokud jde o stěžovatelem odkazovaná rozhodnutí SDEU, zde se Nejvyšší správní soud rovněž ztotožňuje s názorem žalovaného, že tato nejsou v nyní posuzované věci příležitá. V rozsudku ve věci C-246/16 ze dne 23. 11. 2017 se SDEU zabýval otázkou, zda může členský stát podmínit snížení základu DPH neúspěšností úpadkového řízení. SDEU takovou podmínku nepřipustil v případě, kdy úpadkové řízení může trvat více než 10 let. Důraz byl v tomto rozsudku kladen právě na délku úpadkového řízení. Zákon o DPH však nesvazuje oprávnění k opravě daně s ukončením insolvenčního řízení jako takového, či s jeho délkou, ale stanoví jistou míru „přiměřené nedobytnosti“, spočívající v kvalifikovaném zjištění pohledávky v insolvenčním řízení. V rozsudku ve věci C-396/16 ze dne 22. 2. 2018 se SDEU zabýval výkladem čl. 185 směrnice, nikoliv čl. 90 směrnice, který je relevantní v případě stěžovatele. Tyto články přitom neupravují totéž. Zatímco čl. 90 směrnice upravuje právo dodavatele snížit základ daně, pokud po uzavření transakce neobdrží protiplnění, které mu mělo být poskytnuto, nebo obdrží pouze jeho část, čl. 185 směrnice se týká opravy počátečního odpočtu provedeného druhou stranou této transakce. V rozsudku ve věci C-404/16 ze dne 12. 10. 2017 se SDEU pak zabýval otázkou, zda lze pod pojmy „zrušení“ a „vypovězení“ použité v čl. 90 odst. 1 směrnice podřadit v rozsudku definovaný případ týkající se ukončení leasingové smlouvy a zda se lze v takovém případě dovolat čl. 90 odst. 1 směrnice.

[23] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[24] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu